

DOBROGEEA JUNĂ

Director-Proprietar C. N. SARRY

APARE ZILNIC

Inscris în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului Constanța sub Nr. 37 din Mai 1934

Redacția și Adresa: CC. BISTANȚA str. Școlii Vârnav No. 27
Abonamentul cu plătimenți culturale: un an 600 lei, 6 luni 300
Pentru Autorități și Instituții lei 2.000 — Prețurile și insertii după tarif
Tricolor 50%

ÎN SLAVA ȘI GLORIA DINASTIEI

Majestatea Sa REGELUI CAROL II

MAI 1904 — MAI 1939

„Mai 1904 — 1939 — Anul de Aur al Dobrogeei — Anul de Aur al României — Anul de Aur al Europei — Anul de Aur al Lumii”

Era 'n o mie nouă sute patru,
În plină și senină luna Mai,
Când se pogorâră zănele din Rai
Pe scena pământescului teatru...

Pe 'ntinsul clar al Dunării bătrâne,
Purtat de-un yacht cu nume voevodal,
Cuteierai dobrogenescul mai
Și ajungeai la Hârșova, — Stăpâne.

Din vas, pe puntea aruncată 'n grabă,
Pășea întâi, Regesul Unchiu,
Iar după El, Familia — manunchiu,
Ce Țării noastre îi era podoabă...

Trăiau pe-atuncea, Ințeleptul Rege,
Făuritor al mândrului Regat
Și Carmen Sylva, geniu naripal,
Ce Muzele de Tron stiu să lege.

Și Ferdinand, numit pe drept Lealul,
El care, când părea că fuse 'nvin,
În brațe Basarabia-a cuprins,
Banatul, Bucovina și Ardealul.

Trăia pe-atunci și Mama Ta, Maria,
Prințesa frumoșei femești,
Iemeca hotărârilor regesti,
Blândețea imbinând cu Semeția.

Copil bălai, frumos, isteț, șurdalnic
Și de oțel în iulădionu-Ți trup,
Te văd și astăzi, în Crăescul grup,
Pășind alături de Unchiul falnic...

Și Te sorbeau din ochi, cu duioșie
Nu numai El, Carteni și ai Țării,
Că 'ntreg norodul cu-ochii în văpăi
Te nconjura cu tainică mândrie.

Stăteau îngrămădiți sătenii — clăie:
Fruntăși și bătrâni mai spre mal,
Cei tineri și cei mai săraci pe deal, —
Gătiți în cele mai alese străie.

Vedeai năframe, îi și feregele
Cătrânci 'n dungă, scurțici de catifea,
Ceacșări împotrizați, țări de nea,
Ilice, zăbunașe, cojocele.

Iar lângă negre-ori roșii culioane,
Cealmale albe sau țesute 'n fir,
Șepci, fesuri, pălării, căciuli — în șir —
Lungi plete sare și bărbii roșcovane...

Amestec de culori și de costume,
Mosaic de-origini și seminții,
Dar toți, în cadrul scumpei Români,
Nutrind un singur ideal pe lume.

Pe loc, din gloata ce stătea vrăjită,
Desprinsu-s'a un inimos țaran,
Purtându-și portul lui de Săcelean,
Și Ți-a întins o sabie-aurie.

— „Sajungi mare 'Mpărat dorinu-Ți Ție
Și să 'ntrunești sub sceptrul Țău bogat
Pe lângă toți Români din Regat
Și frațu cari azi se-află sub robie...”

Asa grăit-a sufletul, nu gura
Lui Tomoșou dela Erchesek,
Întruchipare de Melchisedek —
Și tot poporul izbucni în: „Ūra!”

Trecut-a multă vreme, Majestate...
Azi ești doritul mare Soveran,
Proorocit de moșul dobrogean,
În neștirbita lui sinceritate.

Spre fală și norocul României,
Ai isbit să 'nfrânghi — din răspuțeri —
Și doruri și dorințe și dureri
Dar să și feroci trepiele Domniei.

Iubit din toată inima, în Țară,
În care-ai șters stătutul putregai, —
Ești aclamat, cu legendar alai,
De toate neamurile din afară.

Azi toți în Ține văd un Imperator,
A cărui strălucire a trecut
Mult dincolo de-oh-voicel ținut,
Cu 'ngăduința Celui Pantocrator.

Măria Ta, nu e de loc mirare,
Că să păstreze în vr'un galantar,
Simbolicul, dobrogenescul, dar,
Alături de relicve scumpe, rare...

Că n'avuși până astăzi trebuință
De sabie... Izbăvitorul sfânt
Ți-a dat voință, minte și cuvânt,
Cu care ai purces la biruință.

Și-astfel Te țină Pronia Cerească:
În liniște!... Românilui, nici când,
Nu-i trece a porni război, prin gând,
Cul nu-i încalci moșia strămoșească...

În pace și belșug, fii, deci, tot timpul, —
Iar spada veche, darul dobrogean,
Rămână-Ți ca un magic talisman,
Cu care, într'o zi, să urci Olimpul!

Dar dacă, totuși, nu știi cum, abate
Vr-unuui dușman lăuntric sau străin
Sămănințe străbunul Țău Cămin,
So și încingi, pe dată, Majestate.

În ea să simți svăcnind toți fiii Țării,
Cari, lângă Hârșovenii credincioși,
Vor și să țină piept, vijelios,
Vrășmașilor din ori-ce parte-a zării!

De pe catapeteasma azurie,
Moșneagul, care-Ți dade spada-n dar,
Azi investit și cu cereșul har,
Îl invocăm drept sfântă măturie.

Și-acei, care-și călca-va legământul,
De sabie să c-adă rețezat,
Cu trup și suflet fie blestemat
Și bacca nu i-o deie, nici mormântul!

CONST. N. SARRY

10 Mai, în cadrul vieții românești de azi

Poporul român a cunoscut sărbătoarea zilei de 10 Mai în vremea când mai bune, când mai înegurate și când mai vrednice de năzuinți s'ar mai bine.

Dar poate n'ăi într'o ală zi, dela război învocat, suferințele românești nu s'au găsit într'o mai buna încredere în viitor trecut în anul acesta, când sub domnia M. S. Regelui Carol II, s'au pus, cu apăta vrednicie, temelile tari ale propăștii și consolidării Statului român.

Zina de 10 Mai ne găsește pregătiți pe deplin, pentru a înfrunta pericolele și grijile viitorului, după cum ne găsește în cele mai bune condiții psihologice, pentru a cunoaște cel mai îndreptățit optimism.

Prinț'o politică de Stat dominată de grija marilor nevoi naționale, prinț'un reînnoșat stăruinț la trezirea energiilor producătoare românești, prin aplicarea, zilnic, a îndemnatilor M. S. Regelui, s'a putut crea un climat românesc nou și s'au putut consolida toate resercturile vieții noastre publice.

Amintindu-ne de marile acte ale trecutului și de marul eroi în rugă și în faptă, cari au crescut prin mizeria, prin înimă și prin brațele lor, România modernă, glorificând domnia M. S. Regelui Carol II, intrat din viața în istorie ca zădărit al unei Țări noi, — constituție românească — greșe unite — ilic — în ziua de 10 Mai, ca să-și exprime, pe lângă sentimentul de respect față de cei din trecut și nădejdele cele mai îndreptățite pentru viitor.

Clipele de nelămurire, momentele de tristă constatare fac loc astăzi sentimentelor profunde de încredere în puterile de viață libere ale poporului român așa încă sărbătoarea zilei de 10 Mai din anul acesta ia aspectul venerării trecutului, dar și al celui mai robust optimism în strălucirea viitorului țării.

Zina de 10 Mai ne chiamă, astfel pe toți la o reculegere a conștiințelor și la o atitudine plină de barbație și încredere în posibilitățile noastre de prefaștere, de transformare, de întărire morală și materială.

Dinastia română, esita din năzuințele unor generații de patrioți, cari au văzut, dela început în Ea, pavăza contra tuturor greutăților din afară și contra oricărui desbinări dinăuntru, și a câștigat, prin domnie glorioasă ale Regilor Carol I și Ferdinand I, continuată atât de ferici, de Marele Soveran M. S. Regele Carol II, dreptul de a fi recușită ca providențială pentru destinul scamului nostru.

IN MEMORIAM

CAROL I
în
sufletele
Dobro-
genilor

La București, la timpul în care zăndurite acestea ca și sub ochii cititorului aci, se va fi încheiat de cuteca crasuri, ceremonie dezvelirii statuii Regelui Carol I, regele cel mare, Vodă cel bătrân, regele atâtor mari înfruptări, regele-pitron al Dobrogei.

Încercăm, în clipa această satisfacție de a vedea stabilindu-se o rușine: aceea că pentru primul rege al României litere, deși se apropiașe sfârșitul de viață dela coborârta sa în vecinicie, recunoscința neamului pentru care fusese nu numai căpitan de oști, înțelept soveran și creator de istorie, ci — prin austeră sa viață — un mare pedagog, recunoscința acestui neam nu vorbise încă în bronzul de mult cuvenit.

Când însă în ecătatea de scări a regilor României, drapelule veștii se strîng ca să slăvească în faldurile lor glorioase

(continuare în pag. 11-2)

1 Mai 1964

Instantaneu luat cu prilejul vizitei pe care Familia Regală, în frunte cu Intemeietorul Dinastiei, a făcut-o Hârșovei.

În primul plan: Regina Maria, Prințesa Elisabeta, Prințele (pe atunci) Carol, Regele Carol I, Regina Elisabeta, Prințele (pe atunci) Ferdinand, Dimitrie Starza și Scarlat Vârnav.

În planul al doilea: G. Cimbăra, polițaiul Constanței, General Vartolomei, General Năsturel, Em. Porumbaru, ministru de externe, Anghel Saligny ș. a.

Carol I In sufletul Dobrogenilor

(continuare din pag. 1-a)

Amintirea marelui Rege, aci la Constanța, în orașul în care El de agătea ori în lungul domniei Sale a întârziat săptămâni întregi, la țarmul mării acestuia unde a vecinicit afirmarea și expansiunea țării Sale, unde sub ochii Sai de mare monarh s'a născut o nouă lume românească, se ruine să se caute și să se cinstescă pomenirea Lui!

Nașta li rădăci azi la București o statuă.

Dar aci la Constanța, amintirea Lui e nepieritoare.

Domnia lui Carol I, înseamnă, aci la noi, începutul unei noi vieți, chemarea la civilizație și temelii acestei civilizații.

Tot ce se face azi aci, între Dunăre și Dăre, se înalță pe pietrele puse în cursul lungii domnii a Regelui Carol I.

Avem o flotă comercială, alta de război. În fiecare an, vase noi înalță la catarg pavilionul nostru, vase mari, puternice, rapide, vase moderne, vase cu cari chiar alții mai vechi în viața marinărescă s'ar putea mândri.

Începutul tuturor acestora însă, stă în cele câteva modeste vase, înghi închiriate, apoi cumpărate, cu cari s'a născut flota noastră de comerț, în acel legendar „Miroca” cu care s'a născut marina noastră de război.

Avem, aci la Constanța, un port cu care ne mândrim, un port între cele mari ale Marii Negre. Cu toate dezvoltarea lui de acum, piatra de temelie a fost pusă în prezența regelui Carol I.

Iar dacă legătura de toate zilele a Dobrogei cu țara cealaltă, se va fi făcând azi și pe calea aerului, dantelăria grandioasă a podului dela Cerna Vodă, rămâne totuși cea mai puternică trăsătură de unire între noi și cei de peste Dunăre, între noi și țară, după cum Dobrogea ege fereastră României spre lume.

Însemnând numai aceste câteva și tot ar fi destul să se înțeleagă că amintirea celui dintâi Rege al României este prezentă și permanentă aci, în Dobrogea.

Dar această amintire trăiește nu numai în ce se vede.

Ea trăiește în sufletele dobrogene, în cari marele rege și-a ridicat monument mai trainic decât arana.

A fost o vreme când Dobrogea trebuia să se lege sufleteste cu țara.

Legătura s'a făcut, pentru că Dobrogenii s'au îndreptat spre patrie cu tot ce aveau și au avut mai curat și mai bun.

Dar legătura s'ar fi făcut greu de n-ar fi fost la cîrmă Regele Carol I, care socotea Dobrogea „cea mai te presă dintre vestematele ce împobitua coroana României” și care primind la Sinata, o delegație de Dobrogeni, a spus: „Dobrogea, aci!” ducând mâna la inimă.

Și în adevăr, la inimă a tinut El Dobrogea.

O dovedește istoria.

De aceea, pomenirea marelui rege, nu ni se pare niciuri mai adîncă, mai impresionantă, mai din inimă decât aci la țarmul mării, în sufletele Dobrogenilor.

Civilizația cu forța a început să dea roade

Se apropie anul, de când comerțul comercial și în special cel ospitalier, se exercită în starea de alarmă.

Pe la 20 Iunie 1938 Municipiul Constanța lăsa o ordonanță, prin care clasa localităților și fixe prețuri maxime, după criteriul străine unei cunoștințe de fapt și de drept—obliget la scara de Prefectura, Jădăralni, oare s'a amestecat în administrația comunală și a reșcit să impuse punctul de vedere, ce pornea dela calcule greșite, dela necunoșterea legilor și nevoilor, dela măsurile dăunătoare și nedrepte.

Greșit și fără bază legală, s'an clasificat localitățile, în lipsa unui regulament de celebritate, impus de legea sanitară și fără a se aplica pedepsele graduale prevăzute în acea lege. Totuși, comercianții s'ar fi spus, decît clasificările și măsurile de rezervă, s'ar fi făcut din timp și după criteriul mai drăpțe—și nu la începutul sezonului balnear, când toți erau deja gata cu localitățile, aprovizionajii cu de toate și deci în imposibilitate materială, de a face în plin sezon reparații și renovări, necesitate de niște organe, straine de tot ce fusese interesul gospodăriei.

Dăunătoare și nedrepte erau prețurile maxime, care porneau dela premise greșite, dela rapoarte eronate, în care se „dovedea”—anzii gospodari?!—că un bou de 240 kgr. are 40-45 kgr. mușchi; că un porc de 90 kgr. are 10 kgr. mușchi, iar la carnea de miel, după calcule astronomice se scotea un beneficiu pentru măcelari de 11, 60 lei la fiecare kgr. vândut consumatorilor, deci un beneficiu de 60%,—ceia ce ar h cu adevărul o criminală speculă, decît acest calcal n'ar fi fost o aberație.

În asemenea condiții, adică fără regulamentul de salubritate, care nici astăzi nu este, și cu asemenea referate—se zice, după afirmările Direcției Abatorului—poate să greșesc ori ce șef de autoritate, el însă răspunzător de actele și faptele sale, este obligat să îndrepte greșeliile. Imediat ce se convinge că e alături de realitate și să pedepsească chiar pe

(continuare din pag. 3-a)

La desvelirea bustului Regelui Carol I

La 9 Mai s'au desvelit în oraș Palatul din capitala țării statului, Regelui Carol I, ridicat pe baza stăruinței amintirii în veșnicie a Republicii și Domniei care a întemeiat Dinastia, fauritorul Independenței și al Regatului României.

Care faptele lui de Domnie înțelepciuni și glorioasă ajutată de însuși Dumnezeu să se împlinească aproape o jumătate de veac, se vor încheia și în această zi—gîndurile—recunoștințelor ale întregii națiuni, cărora El i-a prezis realizarea visului Unirii.

În clipa în care a pus piciorul pe acest pămînt, cu stîlucență apărut, cum singur a spus, Regele Carol a devenit Român.

Ca erou în vremuri de liniște, și soldat când a fost nevoie, El a împarșit la Români cum s'a legat prin cel dintâi jurământ făcut pe pămîntul țării, și soarta cea bună, și soarta cea rea.

A găsit, cum spunea Vasile Alexandri:

„Acrasta țară de alte țări uitată.

Ce avea asemănare ca o ramură uscată

Ce o duce pe-a lui valuri torentul dunărean.

Și s'a împlinit în anul Lui de Domnie urarea poetului, aster-nută pe un album regal la Peleş:

„Din cuib de munte, Sire, sbor vulturii departe,

Din cuibul Tiu în lume să zboare faptele mari!”

Cu adevărat mari au fost faptele de Domnie ale Regelui Carol I.

A purtat războaie glorioase, proclamînd Independența și Regatul.

A fost blînd și drept cu poporul.

A sprijinit progresul țării în toate direcțiile.

A dat imbold de dezvoltare tuturor instituțiilor.

A luat inițiativa și a asigurat fondurile necesare pentru construcția podului de peste Dunăre, care a făcut legătura cu provincia românească dela Marea și cu cea mai importantă cale de comunicație și de transport, deschizînd perspective înfloritoare regiunii.

A cîtorit așezarea Doamnei dela Sinaia, al carei rost l'a țămăci în aceste impresionante cuvinte, roșile la inaugurare:

—„Am clădit acest castel ca semn trainic că Dinastia liberalească de națiune este adînc înrădăcinată în această frumoasă țară și că răsplătim dragostea poporului nostru prin încrederea nemărginită pe care o avem în viitorul scump al noastre Patrii”.

Și i s'a răspuns neuitatului Rege Carol I, cu acel prilej, că această simțită urare românească:

—„Să ai, Sire, atîtea cinstiri și atîtea biruințe cîte grinzi și cărămizi sunt în această casă; atîta fericire și atîta slavă cîte grăunțe de nisip sunt în ziduri”.

În 48 de ani de Domnie, Regele Carol I s'a bucurat din plin de toate roadele activității încheiate țării.

L'a ajuns vremea de bătrînețe mai înaintă însă de a putea vedea visul cel mare, al Unirii, care rămînea moștenire de împlinit urmașului Său.

Cele din urmă cuvinte, pe care le-a roșit în ultimele clipe de viață și care constituiesc testamentul Său politic, au fost:

—„Țin în chip hotărît să se știe că sunt pentru îndeplinirea înțregirii noastre”.

A fost îndemnul Lui pentru ceasurile grele care ne așteptau, pentru vremea de cumpănă care se arăta, din care El avea asigurarea că țara noastră va ieși cu bine și cu cinste.

Prin statua care se așază în locul de onoare din fața Palatului țării recunoștințelor, și cu Regele ei, eternizează a-mintirea glorioasă a lui Carol I.

Privirea Lui senină va înfrunța țările. Mîna ocrotitoare a Regelui Carol I, înțeleptului Dinastiei, cîtor de țară bine-tăvăntează.

Pilda Lui ne întorește, cu ea fim vrednici de împlinirea destinului nostru național.

O nouă eră a săpăturilor arheologice în Dobrogea

Dobrogea este desigur regiunea cea mai bogată în urme ale anticității.

Prin săpături sistematice, continuate cu eroice eforturi de arheologii noștri, s'au dat la iveală urmele vechilor cetăți grecești și romane. Viața înfloritoare pe care au cunoscut-o stră-văchile așezări a făcut să se descopere monumente de artă și descripții din cercetarea cărora oamenii științei au scris pagini luminoase, privind trecutul pămîntului românesc, iar rezaurul afirmării latinizării noastre a sporit, spre mîndria întregului neam.

Muzeul național de anticități, instituție care coordonează activitatea săpăturilor arheologice și la în păstrare prețioasele vestigii ale trecutului prin directorul său Domnul Scarlat Lăpuș

(continuare în pag. 3-a)

Alexandrina - Dicuța Tomulescu

Șase luni de zile corăbii !

Împotriva firii care ar fi... care se luptă cu lipsa cunoașterii, dar ceea ce cunoaște de citire — scriitura Alexandrinei — Dicuța Tomulescu, aleasă în clasa VIII-a a liceului Donatita Beșara, adormită într-o furtună, este încă prezată prin gândire tuturor celor ce i-au cunoscut chipul sau au auzit un suflă de faptică ei.

Fiecare victorie este strălucită în lumea celor care se pregătesc prin eforturi la un examen mare, dar faptele vieții ei au intrat în puterea lumii precum de a o reține în grănicile ei.

Alexandrina Dicuța Tomulescu împlineste șase luni de zile în a șaptea zi a lunii Mai, de când a părăsit viața pământească îndreptându-se către viața duhovnicească veșnică. Ea ne spune cuvinte

apostolice: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine și viața pe care o trăiesc eu acum, o trăiesc în credința în Dumnezeu, care mi-a dat și m'a dat pe Sine însuși pentru mine”.

Nămăi rațiunea vieții acestei vremelnice, consideră șase luni de zile pierdere în — căci lumea noastră la perfecțiunea ei — nu vine viața la oă veșnică, care este un dar al lui Dumnezeu / Glasați în viața vieții celei veșnice în care e intrat prin tine, face să se înălțeze viața ta. Când îți veți la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ”.

Și vor afla lipsirea la profesorele școlii și mângâia colegile tale de patruză durerilor. Iacută profesorilor și hărăzita școlii de a înălța anul școlar, prin examene bacalaureat, din care ia ai plecat, nu vor putea atinge strălucirea examenului tău ceresc.

Succesul lor aparține numelui acestui, al tău unel lumii de feruvini — care prin tine le spune: „Lucrați cu pentru hrana peritoare, ci pentru viața, care rămâne pentru viața veșnică”.

Și viața veșnică este în această: „Să ajungă să te cunoască pe tine, și Dumnezeu adevărat și pe Iisus Hristos”.

Cele din Al în vor simți în conștiința noastră, cele de ai doilea înmănt bacalaureatului lor. Căci nemurirea, viața numai unora le este dată: „Și acum, veți de viața veșnică celor ce, prin strălucirea în bine, sunt în via, cinștea și nemurirea”. Strălucirea în bine a fost bunăta în viața ta, curățarea sufletului tău; stăva este plăcerea, hărăzita și înălțarea, ca a rămas în mijlocul celor ce te-au cunoscut. Nemurirea în viața, pentru lumea această este certitudinea prezentei tale, în anulului primăverii al lunii Mai, când se prănușcă șase luni de zile dela desăvârșirea vieții vremelnice.

Adevărul nemuririi tale chiar din această lume este că chipul tău trăiește cu fiecare floare a lunii Mai, glasul tău este murmurul izvoarelor, iar inteligența ta, nesfârșitul orizont ce continuă apara pe oceanul acestui vieții.

Pentru îndurerările părinți tu ai fost dela început ce au auzit ei, ce ai văzut cu ochii lor, ce au privit și au purtat ca brațele, cu privire în viața ta, pentru că prin tine viața le-a fost arătată, și noi te-am vădit — și prin plecarea ta a'a vestit viața veșnică, viața care era la tău și care ne-a fost arătată.

Mare este suferința mamei și a tatălui, când începutul nădejdei vieții lor i-au părăsit. Parcă zilele ce se scurg sub drumul trăirii lor, merg grea, — fără lumina vieții tale. Ei sunt purtați de valurile cele strâte ale acestei lumi și simți cum corabia vieții lor se scufundă. Sufletul lor a rămas cu arșiile frânte, iar mința lor nu află două premize, pentru a trage concluzia logică a rostului lor în viața, fără tinea. Dar din lumina adevărată veșnică le spune: „Iată noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ai vădit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ai văzut ce sfârșit i-a dat Dumnezeu, și cum Dumnezeu este plin de milă și îndurare”.

Într-o seamă și tată, văd că învățătura omului Dumnezeu „plângeri, și cel ce plâng” — nu-i și pentru ei. Ei plâng, dar lumea din jurul lor este învățată în ceața grărilor pământului. Lumea poate, așteptă obștesca fericii lor, și atunci înegăli să ia la ioc egalului. Dar glasul tău ai vieții cele veșnice ține le zice:

„Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! N'aveți nici-o temă de ei și nu vă turburați”. Ei cunosc călea, auzi răbdătorii în viața și stăruira în rugăciunea celor șase luni în viața veșnică fericii lumii tale.

Lăcașul sfânt al Catedralei Episcopale a peccatului — prin rugă-ți răstăta ca și acum șase luni — prin glasul arhieresc — veșnică și pomemire și amintire în neam și în neam!

C. DEM.

Civilizația cu furca a început să treacă în urmă

(continuare din pag. 2-3)

„Șelaterii viețuși, care i-au îndat în eroare.

Toate protestele conducerei Statului Negutoreac, adresate tuturor autorităților și chiar în sediul Comandamentului de igienă, au rămas fără de efect, așa că clasificarea obiectivă a localităților, a rămas în picioare, iar în luna Iulie 1938 fusese încheiată — cu urmașii — în plin aer, cu mai puțin de 21 localități cu: restaurante, cafeterii, berării, baruri și bodeci din care 15 la centrala orașului. Tot așa, ordonanța de proiectare maximală, care începe cu 3 lei o cupă de carne până la 10 lei o triptură la tavă sau grătar, dar cu garanții de legume, a rămas în vigoare.

Numărul localităților încheiate s'ar fi mărit, dacă nu se încheie Tâmbul Mării și când Excelexa Se, Domnul Rezident Regal, soală la repediția sa și constatăd tria și rezinoasa stare de icoră, și-a exprimat nemulțumirea, — fapt care a determinat pe D-ile Dăbăcaș, Primar Orașul, să fiacă un raport arofe și să se opună cu energie, altor cereri de încheiere, în sediul Comandamentului de igienă din August, creștând comandamentul de igienă și faptele Comandamentului, de o nouă calunitate.

Seriazitatea vitregii administrații, începuse însă să se produeă. Comercianții români — pe care toți conducătorii pretind să i promoveze — și anume Nicu Gurgău și Ștefan Motoi din Piața Independenței, au fost nevoiți să încheie prăvăliile în Metropola Dobropei, unde au mai putere trei și au plăcut pe alte meșteșugari, unul la Sibiu și altul la Buzarești, spre a începe norocul; iar veștii acestor două piețe a independenței, strălucită de mult răbdătorul Ovidiu, este aproape pozitiv, căci a încheie și lăuca Magiari alte două localități, așa că Domnul dela Primărie, urmasii celor de anul trecut, nu cred că-și deslășă ochii, când privesc prin geamuri spre rădărit, pustul localităților din centru, iar spre Acus, clădirea Muzicală, care rămăse neatinși, cu toate că ea ca și o baracă de lemn, sfidează, trăiește și produce veșturi, spre rușinea Constanței.

ONERONIE STETCU

Președintele Statului Negutoreac

Vizita d-lui ministru Cornățeanu în Dobrogea

Săptămâna trecută, d-l N. Cornățeanu, ministrul agriculturii a vizitat satele de coloniști din jud. Durostor.

D-se a cercetat diferitele nevoi ale coloniștilor, promițându-le necesarul sprijin.

Deasemenea, d. ministru a studiat și chestiunea alimentării cu apă a satelor de coloniști.

Accident de circulație

Șoferul Cr. Constantiu, conducătorul automobilului 579 C-1, a transportat la spital pe copilul Ion Mavrodin, din str. Carol 244, pe care îl lovisse pașia cu automobilul.

Nebun adus la cheștură

A fost adus la cheștură Gh. Dicoșanu din cartierul Tabăcării, pentru că înnebunit s'ar se dada la acte de violență.

Cheștura îi va trimite unui sanatoriu de boli nervoase.

O nouă eră a săpăturilor arheologice în Dobrogea

(continuare din pag. 2-3)

brino, profesorul de istorie antică dela Universitatea din București, a întocmit un vast program de activitate arheologică pentru campania acestui an.

În centre neexploatate se vor instala șanțiere de lucru, în care detașamente de premiatari vor lua parte în săpături sub conducerea personalului științific.

Noul avânt care se dă cercetărilor arheologice a fost dat un real sprijin din partea luminătorilor conducători ai ținuturilor Domărta de Jos și Marva. Domnii rezidenți regali Prof. Cor. Ștefan Gurgău și Nicușă Otescu au acordat o deosebită atențiune acestei activități, înscriind în bugetele respective sume necesare pentru a începe noi săvârșiri în diferite centre din județele dobrogești.

Astfel, în sudul Dobrogei se vor începe cercetări la ABRITUS, cetate română și patetică punct strategic al străbunilor noștri.

Așezarea de odinioară se înfașșează ca un întins platou care domăie împrejurimile, comunelor Camiara și Aptaat, din județul Caliacri. Cetatea are o întindere de peste 30 de hectare, ziduri tari, 32 de turnuri și 3 valuri de apărare, care se văd și astăzi.

Datele istorice ce se cunosc asupra cetății ABRITUS, sunt foarte puține, iar rezultatul cercetărilor din această campanie este așteptat cu mare interes de savanții arheologi români.

Ele vor fi o dovadă măi multă a romanității noastre în părțile dobrogești.

Domnul Profesor Ștefan Lambrino însoțit de domnul colonel Goeșke, prefectul județului Conștanta, au vizitat ieri localitatea dela ABRITUS, pentru organizarea noii șanțier arheologic.

MEMET NYAZI

S'au împlinit 8 ani de când Niازی a dispărut dintre noi.

Se împlineste un an de când noi, străniși ca și azi, îi proslăveam memoria.

Cui se datorește, în primul rând, această adunare a noastră?

„Asociației studenților Turci din România”.

Aceasta-i răspunsul pe care trebuie să-l dăm și asupra cărula se cuvine să accentuăm.

De ce?

Acestei grupări a tineretului studios turco-tătar îi aparține inițiativa atât de frumoasă a comemorării de azi ca și acelor din anii trecuți.

În fața aceasta a tinerilor musulmani există prea multă frumusețe sufletească ca ea să nu fie relevantă.

Exemplul lor este demn de toate elogiile.

Cultul oamenilor al căror suflet a vibrat intens pentru neamul cărula aparțineau, cult înțreținut cu toată maturitatea, cu toată stăruința, tocmai de tineret, dovedește ciara înțuște a aceluia tineret, înțelegerea lui profundă pentru vremurile în care viețuiește.

Și, în același timp, constituie un punct de onoare pentru naționalitatea ai cărui patrimoniu îl conservă cu atâta tenacitate.

Cinste deosebită tineretului turco-tătar!

Această faptă a lor, care îi ridică, care îi înalță în ochii societății se impune a fi remarcată cu atât mai mult, cu cât cel a cărui imagine este readusă azi în fața noastră, a fost nu numai marele poet al Krimeenilor, ci și unul dintre colegii noștri de altădată, profesorul de limba

Mircea Dragomirescu

—xx—

Doia BEZIDENTA O inițiativă lăudabilă la Techirghioi

Excelența Sa, domnul N. Otescu, Rezident Regal, a primit azi în audiență pe d. N. Plomaritis, Directorul Soc. „PRAHOVA” din localitate.

Domnul Plomaritis a rugat pe Excelența Sa să primească suma de lei 15.000 din partea Domniei Sale și a funcționarilor Soc. Prahova destinată înzestrării armatei.

Excelența Sa, i-a mulțumit pentru inițiativa lăudă.

Gestul mai presus de orice laudă al d-lui Plomaritis va servi, nădăjduim, drept imbold și celorlalte societăți din localitate, cu capitaluri mult mai însumate și cu personal incomparabil mai numeros ca al societății „Prahova”.

Din inițiativa doamnei dr. Irina Ceștu, în ziua de 4 Mai, a fost format un comitet de doamne, care să activeze în spiritul aplicării legii serviciului social, pentru a pune ordine în gospodăriile celor mai lipșiți.

Astfel, în ziua de 8 Mai, câte o doamnă din suziul comitet, a pornit întovărășită de străjerale stolului extra școlar.

La fiecare casă de nevoiași, mizeria începe să fie risipită.

Grăție acestei lăudabile inițiative se speră, ca în cerând să fie schimbat aspectul satului, într-o adevărată colecție de gospodării moderne.

Urăm succes întregului comitet ca nădăjdea, că nici o piedică nu le va sta în cale, stăviliind entuziasmul cu care s'a început această operă.

Marinescu